

Nova programació expositiva

Eugeni Forcano

— *La vida atrapada al vol*

Jordi Belver

i Daniel Giralt-Miracle

— *Mirada i gest. 35 artistes*

Josep M. Compte

— *Petits relats*

Anne Roig

— *L'artista del fons*

Del 27 de gener
al 20 de maig de 2018

FUNDACIÓ
VILA CASAS

PALAU
SOLTERRA
TORROELLA

El Museu de Fotografia Contemporània de la Fundació Vila Casas inaugura l'agenda expositiva d'aquest any 2018 amb quatre exposicions dedicades als artistes Eugeni Forcano, Jordi Belver i Daniel Giralt-Miracle, Josep M. Compte i Anne Roig.

Eugeni Forcano, un dels fotògrafs més destacats de la Barcelona dels anys 60 i 70 del segle passat, presenta "La vida atrapada al vol", una mostra individual que reuneix tres destacades sèries del fotògraf de Canet.

Jordi Belver i Daniel Giralt-Miracle presenten un diàleg: l'un, des de la fotografia i l'altre des de la paraula a la mostra "Mirada i gest. 35 artistes", una exposició que es va inaugurar el mes de juny de 2017 i que prorroguem fins al 20 de maig de 2018.

Josep M. Compte protagonitza el cicle "Diàlegs amb la col·lecció" on Compte ha escollit a l'artista del fons Miguel Cabezas amb qui establirà un diàleg a través dels seus "Petits relats".

Finalment, "L'artista del fons" d'aquesta temporada és la fotògrafa **Anne Roig** que presenta una proposta que combina l'arquitectura geomètrica amb la humanitat orgànica.

La inauguració de les mostres serà el dissabte 27 de gener a les 19.30 h al Museu Palau Solterra de Torroella de Montgrí i estaran obertes al públic fins al 20 de maig de 2018.

Eugeni Forcano

— *La vida atrapada al vol*

L'exposició

“Aquestes fotografies són magnífiques, insuperables. Són del senyor Eugeni Forcano, persona que no he vist en la meua vida, però que algun dia espero conèixer per poder dir-li de paraula i amb la màxima cordialitat que és un gran fotògraf, exactament un gran artista, un prodigiós artesà.”

Josep Pla. *Destino*, 15/10/1966

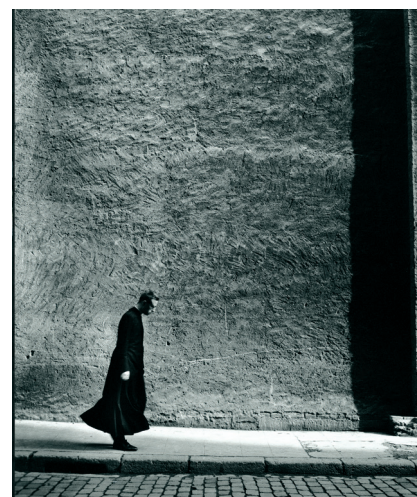
*

Eugeni Forcano (Barcelona, 1926) és un dels fotògrafs més destacats de la Barcelona dels anys 60 i 70 del segle passat, la que coincideix amb l'arribada del turisme, l'expansió urbana, la generalització de l'automòbil i la fi d'un cicle vinculat a vells costums i tradicions. Amb un llenguatge propi i innovador, Forcano ens remet a un humanisme profund que mescla un sentit de l'humor irònic amb el retrat d'una societat viva i sincera, que es mou sense complexos davant la càmera.

Comissariada per Salvador Munrabà, coordinador de la Casa museu Lluís Domènech i Montaner de Canet de Mar i gran coneixedor de l'obra de Forcano, i Anna Llopis, la mostra aplega tres de les sèries més destacades del fotògraf. La primera, “**La vida atrapada al vol**”, concebuda a peu de carrer, reuneix fotografia documental i social, i dona nom a l'exposició. Paral·lelament, “**Provocar l'atzar a través de la llum**” aplega una sèrie de treballs experimentals on l'atzar i els procediments analògics es manipulen fins a crear unes imatges estèticament properes a l'art abstracte. Finalment, amb la sèrie “**De la realitat al somni**”, utilitzant color com en l'anterior sèrie, l'artista proposa un joc d'elements i figures que remetent a un cert onirisme amb reminiscències surrealistes i on l'artista situa la fotografia en un estadi atípic, gairebé premonitori del que, anys més tard, permetrien les tècniques digitals. Acompanyant aquestes fotografies, una sèrie d'imatges del fotògraf al seu estudi ens ajuden a contextualitzar-lo. Cal que tinguem present que Forcano també va treballar com a fotògraf de moda i en els seus treballs podem entreveure el glamur de les models mesclat amb un cert primitivisme.

Així doncs, Forcano no és fotògraf d'una sola especialitat sinó que la versatilitat i la creativitat són el seu segell identitari.

Centrant-nos en la primera sèrie, “**La vida atrapada al vol**”, la comissària comenta en el text que introdueix el catàleg que “en totes les seves imatges es respira un humanisme profund, però a la vegada un sentit de l'humor irònic, de vegades mordaç, en una barreja a la qual se suma un

*Déu sap que estem sols.
Sarrià, Barcelona, 1963.*

instint i un saber fer essencials per escollir la mil·lèsima de segon exacte en què prémer el botó per captar el moment fugaç en què tot s'esdevé." Cal tenir en compte que, durant aquests anys, la fotografia social i documental està en auge. Malgrat les penúries que encara passa la gent, Forcano fa un cant a la vida i en subratlla aquells aspectes irònics i divertits. La seva fotografia es relaciona amb la de Centelles, Colom, Català-Roca o Maspons, per citar-ne només alguns nascuts abans de la guerra.

Josep M. Espinàs parlava de Forcano com "el caçador d'imatges". Segons Llopis, "Forcano actuava amb l'avidesa i prudència d'aquell qui vol atrapar la seva presa per sorpresa. Sortia al carrer amb actitud atenta i pacient, sense mostrar la càmera per no pertorbar l'espontaneïtat del moment, esperant que l'escena esdevingués per captar-la tal com l'havia imaginada pocs segons abans. Forcano, en la seva particular manera d'entendre la fotografia, començava el procés pel final, o caldria dir al revés del que és habitual: veia l'escena, n'ideava el títol i premia el botó de l'obturador deixant que la llum penetrés objectiu endins i impregnés la pel·lícula fotogràfica".

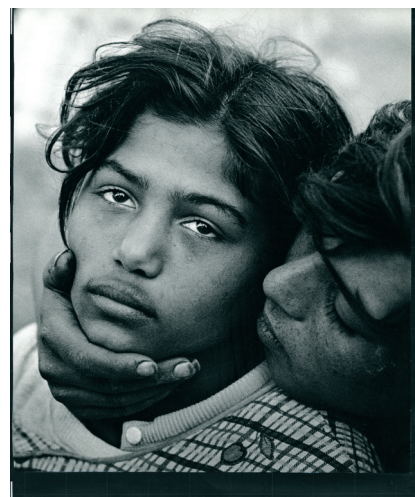
Els carrers de Barcelona, els mercats, les festes majors, els captaires, els turistes, les prostitutes o les caravanes de cotxes es converteixen en clars protagonistes de la fotografia de Forcano. El fotògraf és un observador crític i entén la fotografia com una experiència vivencial. Per a aquesta fotografia social, escull el blanc i negre, mentre que per a la fotografia més onírica, publicitària o de caràcter experimental utilitza el color convertint-se, segons Giralt-Miracle, en un referent indiscutible.

L'estimació per la fotografia i les seves possibilitats impulsen Forcano a emprendre un nou camí a partir dels anys 80, evolucionant i sintonitzant amb els corrents internacionals, capgirant el llenguatge de les publicacions convencionals de moda i treballant amb el color. Decideix, doncs, allunyar-se de la fotografia documental per iniciar pel seu compte uns experiments fotogràfics a partir de la llum, l'atzar i procediments analògics, que manipula fins a crear unes imatges que estèticament resulten properes a l'art abstracte.

Segons Jesus Oliver-Bonjoch, autor del text "Diàleg amb les fotografies d'Eugen Forcano" del catàleg: "Eugen Forcano va traspassar els límits del cronista visual, del documentalista, i també del bon enquadrador que es perd en la composició. Davant de les seves fotografies, honestament només puc parlar del que em diuen i del que m'arrenquen a mi mateix, de la meua memòria i dels sentiments que m'inspiren. A mi em submergeixen en la nostàlgia per una Barcelona de la qual encara quedava algun rastre en la Barcelona de la meua infantesa, i en el perfum entranyable de tantes pel·lícules inoblidables amb protagonistes tan i tan semblants a algunes de les persones que surten a les fotografies de Forcano. [...]"

*Com entendre la mort tan aviat?
Montjuïc, Barcelona, 1963.*

*La mirada insondable.
Montjuïc, Barcelona, 1963.*

Com a altres col·legues seus, altres grans fotògrafs del segle XX, l'Eugeni Forcano va capgirar l'objectiu per a enfocar amb la seva càmera les persones, les 'pedres vives' de la ciutat, reivindicant així el seu protagonisme indiscutible en l'origen i la mateixa concepció de ciutat. Sense ciutadans no hi ha ciutat."

Sense ciutadans, tindríem un decorat, un escenari buit, o bé una ciutat-museu, com Pompeia quan marxen els visitants, o una ciutat morta." La ciutat de Barcelona d'aquella època, per tant, segueix viva gràcies al testimoni de Forcano que, com diu Oliver-Bonjoch, es fixa en els personatges i en les especificitats de cadascun d'ells, com a testimoni real d'aquella Barcelona que ja no existeix. Però totes aquestes imatges no són només documents històrics sinó que són memòria fresca, viva i capaç de parlar amb nosaltres commovent-nos i convidant-nos a dialogar.

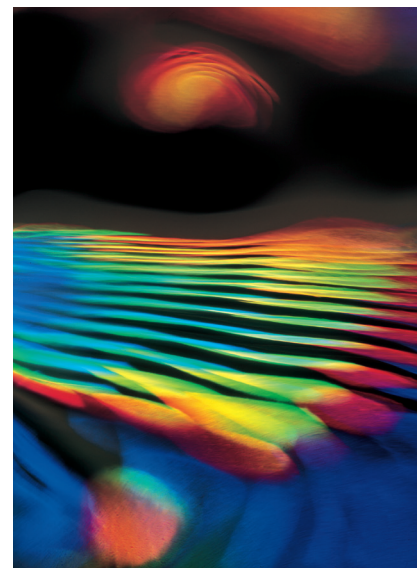
Segueix Oliver-Bonjoch en el seu text: "Em pregunto què enfocaria el Forcano de 2017 amb la seva càmera, tot passejant per la Barcelona Vella... Turistes que passen unes hores o uns dies a la nostra ciutat, però que no hi tenen cap arrel; gent que només hi podrà explicar alguna impressió contaminada per l'activitat comercial, idèntica a la que pot trobar en el centre de qualsevol altra ciutat. Li seria molt difícil ensopegar amb barcelonins que encara hi viuen o hi treballen, perduts entre milers i milers de turistes."

En la fotografia més onírica, sota el títol "**De la realitat al somni**", l'autor proposa un joc d'elements i figures que remetien a un cert onirisme amb reminiscències surrealistes on l'artista situa la fotografia en un estadi atípic. Segons Giralt-Miracle, "Forcano va saber evolucionar i va sintonitzar amb els corrents internacionals, capgirant el llenguatge de les publicacions convencionals de moda i ja treballant amb el color va esdevenir també un referent indiscutible".

En el cas de la sèrie "**Provocar l'atzar a través de la llum**", en canvi, deixa que la sort decideixi l'aspecte final de la imatge amb un resultat molt atrevit per l'època on el color no té límits.

La gata sobre la taulada

Sideral

L'artista

Eugeni Forcano (Canet de Mar, 1926)

1926

Neix a Canet de Mar, el Maresme.

1949

Es fa soci de l'Agrupació fotogràfica de Catalunya.

1959

Comença a participar en salons internacionals i convocatòries nacionals en què obté diferents premis i mencions.

1960

Publica la seva primera portada al setmanari Destino, a partir d'aquest moment i fins a 1974 s'inicia la seva relació amb la revista com a col·laborador permanent, on gràcies a la total confiança que li fan Josep Vergés i Néstor Luján, editor i director de la revista respectivament, realitza diverses portades i reportatges.

1961

Guanya el Premi Ibèric de Vigo.

1962

Comença a treballar com a fotògraf publicitari per a Roldós, qui li encarrega, entre d'altres, una campanya per a Cava Freixenet i Seix y Barral Publicidad, per a qui també realitza portades de les col·leccions Biblioteca Breve i Formentor. Rep també encàrrecs de portades per a l'Editorial Ayamà.

És convidat pel Comissariat General de Turisme Francès per a formar part del projecte col·lectiu "Onze fotògrafs a París" juntament a Cualladó, Cantero, Gómez, Basté, Colom, Cubaró, Masats, Maspons, Miserachs i Ontanón, que s'exposa, posteriorment, a París, Barcelona i Madrid.

Guanya el Premi de Fotografia de la Ciutat de Guadalajara i, per segon any consecutiu, el Premi de Fotografia de Vigo.

1963

Rep el Premi Ciutat de Barcelona de fotografia en blanc i negre.

Comença a treballar per a France Press i Dalmas.

1964

L'Editorial Destino publica la Guia de Barcelona amb fotografies d'Eugeni Forcano i textos de Carles Soldevila.

Comença a treballar en l'equip artístic i tècnic de la revista Don.

Eugeni Forcano

1966

L'anyari Gebrauchgraphik International li dedica una secció amb extensos comentaris sobre la seva obra i la revista Graphis en reproduïx fotografies.

1967

L'anyari Photographis en publica algunes de les fotografies més notables. Per encàrrec de l'editorial Egat i juntament amb els grafistes Gallardo, Vellvé, Pla Narbona, Parramón i Pedragosa, realitza el primer pòster fotogràfic dintre del moviment Tuset Street.

1969

Apareix el llibre Festa Major, de l'Editorial Destino amb fotografies seves i textos de Josep M. Espinàs.

Realitza diferents encàrrecs publicitaris per a les marques internacionals Publinsa-Keiton & Eckardt, Delpire i Dupont.

1970

L'Agrupació Fotogràfica de Catalunya li atorga la Medalla d'Or pels seus treballs en color.

Rep el Premi Gardoqui de publicitat pels seus treballs en color per a l'empresa Myrugia.

1971

Rep, per segon any consecutiu, el Premi Gardoqui de publicitat, aquest cop pels treballs realitzats per a la marca Warner's.

El FAD de Barcelona li dedica un cicle de conferències.

1972

Realitza el cartell per a la Setmana Internacional de la Tercera Edat. També el realitzarà en els dos anys següents.

1974

Rep la Placa d'Or de l'Agrupació Fotogràfica de Catalunya en reconeixement a la seva trajectòria.

1976

Rep el Premi Ciutat de Barcelona de fotografia en color.

1978

La Federació Internacional d'Art Fotogràfic de Berna el nomena Artista FIAP.

1979

L'Editorial Destino publica el 36è volum de l'Obra Completa de Josep Pla on l'escriptor es refereix extensament a les seves fotografies. Comença a realitzar els cartells de les exposicions de la Sala Gothsland de Barcelona, feina que seguirà realitzant en anys posteriors.

1981

És l'únic fotògraf seleccionat per a l'exposició de Cartells del Real Club de Tennis de Barcelona, organitzada per l'Associació Catalana de Publicitat i Comunicació.

1983

Rep el Gran Premi Negracolor pel seu treball d'investigació sobre la imatge fotogràfica.

Edicions 62 publica la Història de l'Art Català (L'època de les avantguardes 1917-1970) de Francesc Miralles en el qual Forcano és destacat com a fotògraf.

1984

El doctor Josep Ramon Armengol li dedica una sala d'exposició permanent a la Clínica Quirón de Barcelona.

Presenta el seu treball d'investigació sobre una nova forma de crear imatges sota el títol "Provocant l'atzar a través de la llum", aquesta fita aconseguix un ressò públic a través del Noticiero Universal, que remarca que es tracta d'un estudi precursor en la trajectòria de la fotografia universal i no sols en la d'Eugeni Forcano.

Josep Pla publica el volum 45è de l'Obra Completa on es publiquen diverses fotografies de Forcano, una de les quals, el Retrat de l'adéu de Josep Pla, és la portada de llibre.

1985

Obté el Gran Premi Negtor-84 de fotografia en color.

Lluís Permanyer es fa ressò en un article il·lustrat de La Vanguardia del nou llenguatge fotogràfic que representa Forcano. I J. R. Alcocer, director de Diorama de Madrid, publica, a la mateixa revista, un article acompanyat de diverses fotografies.

1986

El Periódico de Catalunya publica un reportatge sobre la seva vida i obra, on s'incideix en les noves fotografies i vies d'investigació. Aquí Imagen publica un ampli reportatge on es fa ressò de la gran singularitat i rellevància del seu treball fotogràfic.

1987-1994

Retorna al treball en blanc i negre, on investiga en l'evolució ascendent, que defineix com una nova via d'expressió.

1995

És convidat especial en l'exposició "Retrat de Barcelona" que se celebra al Centre de Cultura Contemporània de Barcelona.

1996

L'Editorial AUSA publica Josep Pla vist per Eugeni Forcano.
És un dels autors destacats a l'exposició "Fotografia i societat a l'Espanya de Franco. Fonts de la memòria III" promoguda pel Ministeri de Cultura, La Caixa i Lunweg, i al llibre que se'n deriva.

1997

Participa en la commemoració del centenari del naixement de Josep Pla amb la publicació del llibre de fotografies *A l'ombra seductora de Josep Pla* (Editorial Polígrafa). La Galeria Pièce Unique - Josep Gich de Palafrugell, la Galeria Joan Prats de Barcelona, la Galeria Palma Dotze de Vilafranca del Penedès, l'Ateneu de Canet de Mar i el Casal de l'Amistat de Calella n'exposen les fotografies.

1999

La Fundació Caixa de Girona publica el reportatge "Banyoles en dia de mercat, 1966".

2001

Exposa a la Kowasa Gallery de Barcelona.

2003

La Kowasa Gallery presenta les seves fotografies al Paris Photo 2003, al Carroussel du Louvre, juntament amb d'altres artistes com Carlos Barrantes, Agustí Centelles, José Ortiz de Echagüe, Otho Lloyd, Ramon Masats, Oriol Maspons o Pilar Pequeño.

2004

L'exposició "La vitrina del fotògraf", al Palau Robert de Barcelona, en mostra la trajectòria artística.

2005

L'Institut de Cultura de Barcelona li dedica la mostra antològica "Fotografies 1960-1996" a l'Espai Xavier Miserachs del Palau de la Virreina i publica la seva monografia completa, editada per Lunweg.

2009

Rep la Medalla d'Or al mèrit artístic de l'Ajuntament de Barcelona.

2011

Eugeni Forcano cedeix a l'Ajuntament de Canet de Mar un gran nombre de fotografies originals procedents del seu fons fotogràfic personal. A partir d'aquest moment la Casa Museu Domènec i Montaner de Canet de Mar dedica un dels seus espais expositius a mostrar aquest llegat de manera permanent: "Eugeni Forcano. Fotografies 1960-1996" (2011), "Josep Pla vist per Eugeni Forcano" (2013), "A l'ombra de Josep Pla" (2013), "De la realitat al somni" (2016).

2012

La Generalitat de Catalunya li atorga la Creu de Sant Jordi.

2013

El Ministeri de Cultura li concedeix el Premi Nacional de Fotografia.

2015

El Centre d'Estudis Catalans de la Universitat de París-Sorbona i la Fundació Ave Maria de Sitges acullen la mostra "Eugeni Forcano, París 62/15".

2016

La Sala Indústria de Canet de Mar presenta l'exposició "Eugeni Forcano i la moda dels 60".

2017

El Centre Cultural Calisay d'Arenys de Mar mostra l'exposició "Eugeni Forcano i la moda dels 60".

El Museu Arqueològic de Banyoles presenta l'exposició "Banyoles dia de mercat".

La Galerie Chateau d'Eau i l'Institut Cervantes de Tolosa acullen l'exposició "La vida atrapada al vol".

Obres en exposició

La gitaneta i el seu gatet
Pedralbes, Barcelona 1964
59 x 49 cm

Les dues cases
Montgat, 1962
59 x 49 cm

Exaltació franquista
Catedral de Barcelona, 1962
59 x 49 cm

El colom de Crist
Llars Mundet, Barcelona, 1961
59 x 49 cm

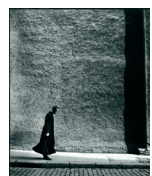
Sotanes
Barri Gòtic, Barcelona, 1964
59 x 49 cm

Del que és pagà al que és diví
Collbanc, Barcelona, 1961
59 x 49 cm

Déu sap que estem sols
Sarrià, Barcelona, 1963
59 x 49 cm

Pota que vol tocar cuixa
Banyoles, Girona, 1966
49 x 59 cm

Cop de vent
Catelldefels, 1963
49 x 59 cm

Presumint d'alçada
Plaça de Braus "Las Arenas", Barcelona
1963
59 x 49 cm

Una dona optimista
El Paral·lel, Barcelona, 1963
49 x 59 cm

Sorpresa inaudita
Canet de Mar, Barcelona, 1961

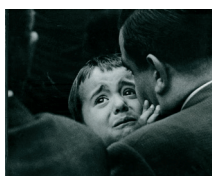
Com entnedre la mort tan aviat?
Montjuïc, Barcelona, 1963
59 x 49 cm

Deixat de la mà de Déu
Plaça Reial, Barcelona, 1965
59 x 49 cm

Angoixa
Plaça de braus "La Monumental",
Barcelona, 1961
49 x 59 cm

Per "bulerías"
Canet de Mar, Barcelona, 1963
59 x 49 cm

La fascinació de les palmes
Plaça Montcada, 1963
59 x 49 cm

Cruel desraó de la palma i el llorer
Barceloneta, Barcelona, 1961
59 x 49 cm

Existencialista
Catedral de Barcelona, 1964
59 x 49 cm

La turista i càmera vetustes
Catedral de Barcelona, 1963
59 x 49 cm

El pa nostre de cada dia
Carrer Valldonzella, Barcelona, 1962

Sense oportunitat
Carrer del Dr. Joaquim Pou, Barcelona,
1972
49 x 59 cm

Josep Pla immers en el seu món tràgic
Pedralbes, Barcelona, 1967
59 x 49 cm

Deu tenir raó
Banyoles, Girona, 1966
59 x 49 cm

La venedora d'il·lusions
Carrer de l'Argenteria, Barcelona, 1962
59 x 49 cm

La burgesia passeja a cavall
Avinguda Diagonal, Esplugues de Llobregat, Barcelona, 1963
49 x 59 cm

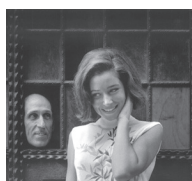
Obrers portuaris
Pla de Palau, Barcelona, 1963
49 x 59 cm

Estirant el pesat carro de la vida diària
Banyoles, Girona, 1966
59 x 49 cm

Sorpresa
Baixada de Sant Miquel, Barcelona, 1965
49 x 59 cm

Amor a París
París, 1962
49 x 59 cm

Candor
Canet de Mar, Barcelona, 1963
59 x 49 cm

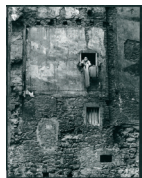

La mirada insondable
Montjuïc, Barcelona, 1963
59 x 49 cm

Sense futur

Barri de Santa Caterina, Barcelona,
1964
59 x 49 cm

Les dues gàbies

Barri de Verdum, Barcelona, 1961
59 x 49 cm

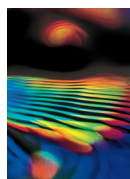

La innocència de la finestra

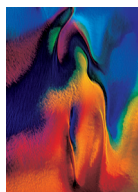
Carrer de les Semoleres, Barcelona,
1965
59 x 49 cm

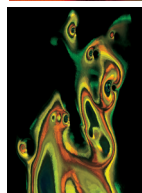
Sideral

Eva

Cervatell

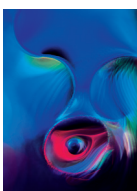
El·lipse cromàtica

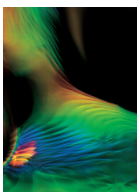
El somni del santó

Ciclop

Madonna

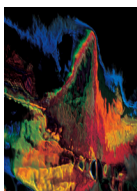
La dona nova

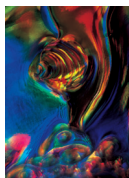
D'una altra galàxia

Paradisiàca

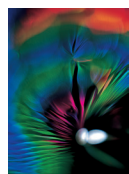
Desafiament

Llibertat

Metamorfosi

La gata sobre la teulada

La nimfa del bosc

Jordi Belver i Daniel Giralt-Miracle

— *Mirada i gest. 35 artistes*

FUNDACIÓ
VILA CASAS

PALAU
SOLTERRA
TORROELLA

L'exposició

“Un dels nostres dos autors protagonistes viu atent al gest i la mirada que, a voltes, s'amaga o trasllueix; mentre que l'altre afina les paraules que, escàpoles, construeixen la interpretació d'un pensament, però un i altre es necessiten, perquè l'observació s'endinsa sempre més enllà del que veiem per penetrar en els silencis interiors de cada realitat”.

Glòria Bosch, *Una complicitat creativa*, 2017

*

“Mirada i gest. 35 artistes. 1977-2007” és una proposta a quatre mans entre el fotògraf **Jordi Belver** (Barcelona, 1950) i el crític d'art **Daniel Giralt-Miracle** (Barcelona, 1944) que conflueixen, l'un des de la fotografia i l'altre des de la paraula, amb l'objectiu de parlar d'artistes contemporanis. Aquesta exposició es va inaugurar el 17 de juny de 2017 i s'ha prorrogat fins al 26 de desembre de 2018.

Segons Daniel Giralt-Miracle, “com a fotògraf, Jordi Belver té dues obsessions, una és l'arquitectura, l'altra, els artistes”. Segueix: “de la primera l'atrau l'articulació dels espais, la seva llum, les seves ombres. Dels segons, el que li interessa és el personatge, el seu pensament, el seu entorn, anar més enllà del retrat per retenir allò que, més que veure, ha viscut. Aquestes dues aficions han estat dues constants al llarg de la seva vida professional.”

Aquesta exposició, però, se centra en només un dels aspectes, el retrat, i Jordi Belver clava la seva mirada fotogràfica sobre un gran nombre d'artistes, convertint-los en material d'estudi. Giralt-Miracle, per la seva banda, acompanya aquestes fotografies de mots, de petits textos que esdevenen poesia i destil·lació de l'essència de cadascun d'ells. El resultat: un tàndem artístic que converteix aquesta mostra en un arxiu historiogràfic indubtable per a la història de l'art del nostre temps.

Jordi Belver i Daniel Giralt-Miracle es van conèixer fa gairebé 40 anys, quan Giralt-Miracle entrevistava artistes i Belver els fotografiava. Fruit d'aquestes coincidències, va néixer un projecte que recollia a 50 artistes. El Museu Palau Solterra, en aquesta ocasió, presenta 35 d'aquests 50 retrats, amb destacats artistes com Joan Miró, Salvador Dalí, Jorge Oteiza, Joan Brossa o el recentment desaparegut Xavier Corberó.

La primera fotografia de la sèrie data del 1977 mentre que la darrera és del 2007. El comissari, Giralt-Miracle, especifica en el text que introdueix el catàleg que cap de les fotografies ha estat triada només pel seu valor estètic o documental, i que tampoc es pretén presentar la cara més agradable o popular dels artistes, sinó mostrar algun aspecte de la seva personalitat.

Segons Glòria Bosch, directora d'art de la Fundació, el fet de compartir, en aquest cas, és el que dona sentit al tàndem de veus protagonitzat per Belver i Giralt-Miracle i afirma: “tots dos, amb les seves eines, transformen la mirada en el gest i la reflexió que ens pot donar l'essència de cada artista, però alhora ens donen una altra extensió: el reflex dels mateixos autors”.

La col·lecció “Mirada i gest. 50 artistes”, ja es va presentar l'any 2011 a la sala d'exposicions de la Fundació Caixa Manresa, a la Plana de l'Om, i al Museu de la Vida Rural d'Espluga de Francolí el 2014. Ara, ha entrat a formar part del fons d'art de la Fundació Vila Casas gràcies a un gest generós dels dos autors. Amb aquests 30 anys de retrats (1977-2007) l'espectador pot veure com s'estableix un diàleg testimonial que es basa en la diferència i la multiplicitat. Les imatges de Belver actuen com a radar que explora emocions i actituds, de la mateixa manera que les paraules de Giralt-Miracle mesuren amb exactitud uns trets que sintetitzen actituds tan diverses com la manera de fer de cadascú.

El valor documental és indiscutible, doncs aquest material ha congelat instants irrepetibles que ens permeten veure els artistes en el seu espai de creació. Segons Giralt-Miracle, la tasca realitzada per Belver és el substantiu, i els textos, l'adjectiu. Les fotografies són “fruit d'una immersió en el món creatiu de cadascun d'ells” i els textos que acompanyen no són “ni un comentari crític, ni una definició de diccionari, ni un article periodístic, ni un text polític. Són una petita síntesi de l'essència del personatge en el seu món”.

...

Joan Miró

Palma de Mallorca, Mallorca, 1979

—

Mirar i veure el món. El cuc, el cargol, la papallona, el gos, l'arbre, el pou, la masia, el mar, el sol, la lluna, els estels... l'home i la dona reals i imaginaris, *la lògica del visible al servei de l'invisible*.

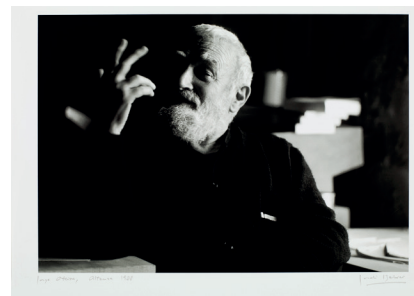
...

Jorge Oteiza

Altsasu, Navarra, 1988

—

Incansable, obstinat i tossut. Provocatiu. Visceral. Basc per antonomàsia. Explorador de l'espai. Animador de formes indòmites. Administrador del caos. Autor d'hàbitats metafísics. Panteista i místic.

Antoni Tàpies

Barcelona, 1990

—
Cal·ligrafia de les idees i dels sentiments. Rotunditat signica. La pintura com a font de coneixement, com a conreu de l'esperit. Pintura feta amb el cos i amb l'ànima. Fusió del físic i del metafísic, de l'oriental i l'occidental.

...

Xavier Corberó

Esplugues de Llobregat, Barcelona, 2003

—
Plantador d'escultures. Mestratge de l'ofici. Quinta essència de la forma. Depurador dels materials. Morbidesa i sensualitat. Finor oriental i contundència occidental.

...

Antoni Miralda

Barcelona, 2002

—
Processual i objectual. Apassionat del color. Inventor de rituals profans. Creador de cenotafis apòcrifs. Subvertidor de l'alimentació i la restauració. Manipulador del kitsch. Faedor de mestissatges. Showman transcultural.

...

Mabel Palacín

Barcelona, 2003

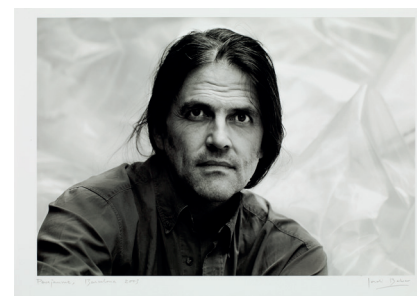
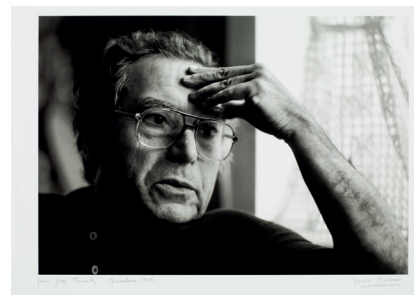
—
La constant exploració de mirades alternatives. L'ull intel·ligent que ens ajuda a trobar els límits entre el real i la ficció, a saber com i què pensa l'espectador davant l'actual saturació d'imatges, a descobrir com es transmeten les emocions, a detectar com es veuen les persones entre elles.

...

Perejaume

Barcelona, 2003

—
Darrere d'una cara de guru s'amaga un poeta en el sentit de la paraula més ampli. Un poeta que camina, filosofa, escriu i fa obres d'art, de les antigues i de les noves i sempre jugant amb l'al·legoria i el concepte, provocant la imaginació.

Els autors

Jordi Belver (Barcelona, 1950)

Va estudiar disseny gràfic i fotografia i és llicenciat en Història de l'Art. L'any 1967 començà a treballar com a grafista en diverses agències de publicitat, feina que poc després alternaria amb la de fotògraf. Tot i que el 1977 va presentar la que seria la seva primera exposició a la Société Française de Photographie de París i que el 1978 la Photokina de Colònia li va concedir dos premis, el que el portaria a decidir dedicar-se de forma exclusiva a la fotografia va ser conèixer Eduardo Chillida, perquè l'escultor és qui el va fer apropar definitivament cap a l'art i l'arquitectura.

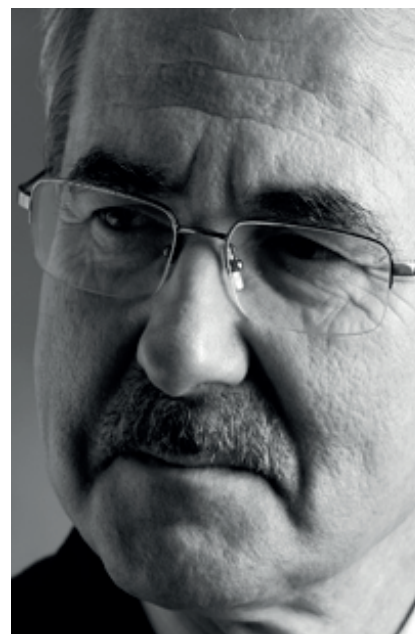
Les fotografies de Belver s'han pogut veure en diverses ocasions en exposicions, però el seu treball és bàsicament conegut perquè ha estat fotògraf de La Vanguardia durant trenta-cinc anys i ha col·laborat en revistes internacionals d'art i arquitectura, temes sempre presents en la seva obra. A més ha realitzat sèries de fotografies d'arquitectura per a la Universitat Pompeu Fabra (1988), per al Nou Institut del Teatre (2001), per al Nou Teatre Lliure i per a l'Any Internacional Gaudí (2002) i ha publicat els llibres *Alfares y alfareros de España*, *La Pedrera*, *cosmos Gaudí* i *Port Vell*.

Daniel Giralt-Miracle (Barcelona, 1944)

És llicenciat en Filosofia i Lletres (UB) i en Ciències de la Informació (UAB) i diplomàt en Disseny i Comunicació a Ulm, Alemanya. Des dels últims anys seixanta que va començar a treballar, ha tingut responsabilitats en la gestió cultural pública i privada i, com a professional independent, ha actuat tant en el camp de la crítica i la història de l'art, la fotografia, el disseny i l'arquitectura, com en l'ensenyament i en l'organització d'exposicions, en l'àmbit nacional i internacional.

Un dels temes que més l'ha preocupat és el de la comunicació visual i la fotografia. Així no només va ser un dels impulsors de la Primavera Fotogràfica, sinó que també ha propiciat i comissariat diverses exposicions de recuperació de grans noms de la fotografia del país, com Agustí Centelles, Emili Godes, Francesc Català-Roca, Joaquim Gomis o Eugeni Forcano, i ha escrit textos per a llibres i catàlegs de fotògrafs de les generacions més joves, com Rafael Vargas, Ramon Manent, Manuel Esclusa, Martí Llorens, Jordi Bernadó, Mayte Vieta, etc.

Obres en exposició

Joan Miró Palma de Mallorca, Mallorca, 1979	Valcárcel Medina Barcelona, 2002
Salvador Dalí Figueres, Girona, 1977	Antoni Miralda Barcelona, 2002
Jorge Oteiza Altsasu, Navarra, 1988	Sergi Aguilar Barcelona, 2002
Antoni Clavé Sant Tropés, França, 1989	Susana Solano Gelida, Barcelona, 2003
Joan-Josep Tharrats Barcelona, 1984	Eugènia Balcells Barcelona, 2003
Joan Brossa Barcelona, 1986	Evru Barcelona, 2003
Albert Ràfols-Casamada Barcelona, 2001	Frederic Amat Barcelona, 2001
Antoni Tàpies Barcelona, 1990	Perico Pastor Barcelona, 2003
Néstor Basterretxea Hondarribia, Guipúscoa, 2002	Riera i Aragó Sabadell, Barcelona, 1992
Eduardo Chillida Sant Sebastià, 1978	Jaume Plensa Sant Feliu de Llobregat, Barcelona, 2002
Martín Chirino Barcelona, 2005	Miquel Barceló Barcelona, 1987
Modest Cuixart Barcelona, 2002	Perejaume Barcelona, 2003
Guinovart Barcelona, 1997	Mabel Palacín Barcelona, 2003
Josep M. Subirachs Barcelona, 1987	Francesc Todó Barcelona, 2002
Andreu Alfaro Godella, València, 2002	Eudald Serra Barcelona, 1989
Antonio Saura París, França, 1990	Juan Barjola Las Matas, Madrid, 2003
Joan Hernández Pijuan Barcelona, 2003	Xavier Corberó Esplugues de Llobregat, Barcelona, 2003
Antonio López Madrid, 2003	

Josep M. Compte

— *Petits relats*

FUNDACIÓ
VILA CASAS

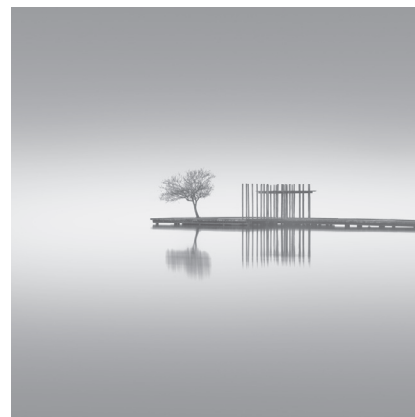
PALAU
SOLTERRA
TORROELLA

L'exposició

La nova edició del cicle “Diàlegs amb la col·lecció” recull un exercici de recerca d'afinitats plàstiques entre 81 obres d'art objectual de l'artista **Josep M. Compte** (Figueres, 1961) i l'obra del fons *El lago* del fotògraf **Miguel Cabezas** (Irun, 1975).

Mitjançant aquests diàlegs es pretén donar una nova mirada al fons de la col·lecció establint nous punts de contacte entre diversos autors, sigui per afinitat o per diferència. En aquesta ocasió, a partir de l'obra *El lago* de Miguel Cabezas —guanyadora d'un accèssit en la penúltima edició del Premi de Fotografia—, Josep M. Compte ens proposa un conjunt de petits relats que es desprenen de cadascuna de les nou sèries presentades que s'integren a l'espai com un mural contraposat a l'obra enigmàtica de Cabezas.

Segons Eudald Camps, “Josep Maria Compte ha fet de l'anàlisi de la seva pràctica el contingut d'una obra pictòrica tan limitada com exquisida” i l'artista afirma que l'origen dels seu darrer projecte es troba en la contemplació “directa” del cèlebre *Quadrat negre sobre fons blanc* de Malèvitx: l'extraordinària depuració formal assumida pel pare del suprematisme, explica, “fa que puguis emportar-te el concepte a la butxaca, com aquell qui diu, en forma de sovenir”.

Miguel Cabezas, *El lago*.

L'artista

Josep M. Compte (Figueres, 1961), és un artista català que viu i treballa a Torroella de Montgrí. En un primer període desenvolupa una pintura realista amb trets surrealistes on anirà incorporant progressivament elements figuratius formals habituals del nostre entorn. A l'exposició que l'any 1996 realitzà a la Sala la Punxa de Girona ens mostra uns treballs plenament figuratius amb una estricta elaboració tècnica immersa en un concepte naturalista.

Des de fa uns anys, du a terme una singular visió del món contemporani amb uns treballs objectuals on s'aboleix la noció d'art lligat a la representació mimètica mitjançant la pintura o d'altres procediments bidimensionals. Aquests darrers treballs es mostraren per primera vegada l'any 2015 al Centro Cultural Galileo de Madrid.

Compte va estudiar a l'antiga Escola de Belles Arts d'Olot i Filosofia a l'UNED. L'any 2002 rep el carnet d'investigador per part de la Direcció General del Patrimoni de la Generalitat de Catalunya. Com a estudiós de l'art, investigador i especialista en tècniques, materials i procediments pictòrics emprats en l'art ha col·laborat en nombrosos projectes, entre ells en l'assessorament per a la fabricació de materials per a artistes. Des del 1996 publica articles en diaris i revistes especialitzades en art i imparteix conferències sobre les seves recerques.

Josep M. Compte

La seva obra ha estat seleccionada a la Mostra Internacional d'Obra Gràfica de Bilbao Arteder/82, als XXVI i XXVII Premis a la Pintura Jove de la Sala Parés de Barcelona i al XXIV Premi Internacional de Dibuix Joan Miró de Barcelona. El seu treball, pràcticament sempre a mans privades, està present en col·leccions d'Europa i Amèrica.

Obres en exposició

Col·lecció núm. 1

Idees i pensaments, 2014

Materials diversos

9 quadres de 25,40 x 25,40 cm

Quan depurem excessivament les formes, tenim el perill d'anul·lar el sostrat material de l'objecte. Un bon exemple és la cèlebre obra del "Quadrat negre sobre fons blanc" de Kazimir Malèvitx; per aquest fet, qualsevol reproducció té el mateix valor conceptual que l'original.

...

Col·lecció núm. 2

Formes i textures, 2015

Materials diversos

9 quadres de 25,40 x 25,40 cm

La natura ens proporciona una gran diversitat de materials. Alguns d'ells, malgrat tenir un origen molt diferent, com el corall blanc produït per micro-organismes o la pedra tosca d'origen volcànic, la seva forma, color i composició química són pràcticament idèntics.

...

Col·lecció núm. 3

Despülles de mar, 2015

Fusta policromada

9 quadres de 25,40 x 25,40 cm

Aquest seguit d'elements corroïts i deformats pel mar, recollits després d'una llevantada, ens donen a conèixer tot un conjunt de formes i estructures ben particulars i poc visibles en condicions normals. Així, com podem veure, algunes d'elles guarden un gran paral·lelisme amb el principi de la fibra de carboni o el grafè.

...

Col·lecció núm. 4

Desitjos, 2016

Materials diversos

9 quadres de 25,40 x 25,40 cm

És habitual que en determinats moments de la nostra vida ens trobem en situacions que transformen puntualment el nostre estat emocional. Generalment són provocats per factors externs i es manifesten, per exemple, quan rebem un regal, en un sopar romàntic o quan comprem una nova peça de roba per vestir.

...

Col·lecció núm. 5

El color dels números, 2016

Fusta policromada

9 quadres de 25,40 x 25,40 cm

Seguint el sistema no posicions dels romans, excloem el número zero i atribuïm a l'u la llum, és a dir, el color blanc, mentre que a l'últim, el nou, la foscor, el negre. A les 7 xifres restants, seguint l'ordre numèric, els atribuïm als colors de l'art de Sant Martí.

...

Col·lecció núm. 7

Destil·lant molècules, 2017

Materials diversos

9 quadres de 25,40 x 25,40 cm

El petroli és una resina fòssil, generalment viscosa i de color negre, que es produeix de la descomposició de la matèria vegetal durant milers d'anys. De la manipulació d'aquesta substància se n'obtenen els plàstics, alguns molt semblants, pel que fa a la composició química, a la fibra natural del cotó.

...

Col·leccions núms. 8 i 9

Destil·lant molècules, 2017

Materials diversos

9 quadres de 25,40 x 25,40 cm

Una de les inquietuds del renaixement era representar científicament un espai tridimensional sobre un pla. En aquells moments, però, no tenien gens d'interès per plasmar mimèticament el paisatge, un fet que no es produirà fins al cap d'uns segles. En tractats de pintura d'aquells anys ens descriuen la manera de representar universos, és a dir, paisatges. Així, prenent com a model diferents pedres, construïen les més boniques muntanyes i els més alts penya-segats. Un altre fet remarcable era que l'arbre en aquells temps el consideraven un símbol de civilització.

Anne Roig

— *L'artista del fons*

L'exposició

Anne Roig (Barcelona, 1988) és la nova protagonista del cicle expositiu "L'artista del fons". En aquesta ocasió, la jove fotògrafa ens presenta una conjunció entre arquitectura geomètrica i humanitat orgànica.

Especialitzada en fotografia de moda i influenciada pels seus estudis de disseny gràfic, se centra en l'estètica de la imatge cuidant-ne tots els detalls. Així, ens presenta composicions equilibrades, principalment triangulars, on el pes de la fotografia el suporta un cos humà recargolat.

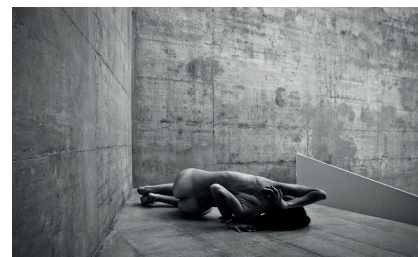
Mitjançant la nuesa i l'anonimat del subjecte, Roig sembla que ens parli de la identitat a través de la poètica, citant conceptes com la llibertat, la repressió i la transformació del cos per tal d'arribar a l'alliberació completa.

Amagada rere l'objectiu d'una Contax G2 a una Olympus Mj II, Anne Roig espera, pacientment, el moment oportú per captar la imatge. La jove fotògrafa escull generalment la càmera analògica, metodologia dotada de cert procés artesà que ens convida a reflexionar el moment concret per a capturar.

La seva visió fresca i contemporània beu de diferents referents entre els quals destaquen Ryan McGinley, que també és hereu d'un passat com a dissenyador gràfic, William Eggleston, pioner en la introducció de la fotografia en color a les galeries d'art, Man Ray, gran exponent del surrealisme, o Guy Gordin, fotògraf de moda. Totes aquestes línies de treball es veuen reflectides en les fotografies de l'artista, que va passar a formar part de la col·lecció de la Fundació Vila Casas a través del concurs de fotografia.

Roig ens presenta una sèrie de fotografies íntimes on utilitza el seu propi cos per parlar-nos de llibertat. El cos es recargola en espais neutres i arquitectònics, en lluita constant, suspès en el temps.

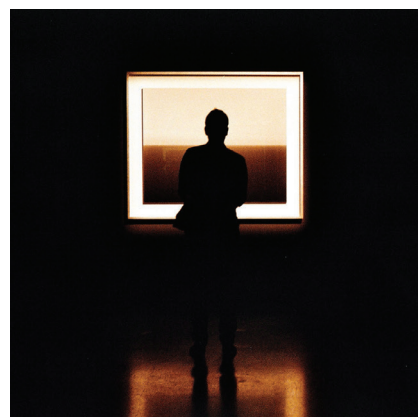
En una era de sobresaturació social on la identitat del subjecte és, cada vegada, més difícil de trobar, Roig ens descobreix una lluita evident que parteix de la necessitat d'identificar-nos com individus únics. Segons Mercis Rosseti, autora del text que acompanya la petita mostra: "Contemplamos desde la distancia y en silencio la batalla que libra Anne Roig en sus fotografías, su necesidad de captar un momento concreto y único. La fotografía surgió como método para afirmar que algo había sido visto por alguien. Nos encontramos observando lo que la artista ha querido mostrar, esos momentos silenciosos en los que nadie se fija."

Fragilité, 2013. Fotografia. 70 × 100 cm

Fragilité II, 2013. Fotografia. 70 × 100 cm

Incógnito, 2014. Fotografia analògica 35 mm. 100 × 100 cm

Per a més informació podeu contactar amb el departament de premsa i comunicació

Mercè Vila Rigat: mvila@fundaciovilacasas.com

Natàlia Chocarro Bosom: nchocarro@fundaciovilacasas.com
+(34) 93 481 79 85

FUNDACIÓ VILA CASAS

www.fundaciovilacasas.com

ESPAIS
VoLART
BARCELONA

Espais Volart

Ausiàs Marc, 20-22
08010 Barcelona
+34 93 481 79 85
volart@fundaciovilacasas.com

CAN
FRAMIS
BARCELONA

Museu Can Framis

Roc Boronat, 116-126
08018 Barcelona
+34 93 320 87 36
canframis@fundaciovilacasas.com

CAN
MARIO
PALAFRUGELL

Museu Can Mario

Plaça Can Mario, 7
17200 Palafrugell (Girona)
+34 972 306 246
canmario@fundaciovilacasas.com

PALAU
SOLTERRA
TORROELLA

Museu Palau Solterra

Església, 10
17257 Torroella de Montgrí (Girona)
+34 972 761 976
palausolterra@fundaciovilacasas.com